

селото си; арестували ги, осъдили ги на вѣчни окови и ги проводили на заточение въ крѣпостъта *Сен-жан-д'акръ*. Муховчени бѣха настанени въ № 3 каушъ отъ Акенския замъкъ, въ който каушъ излежаваше наказанието си и „наша милость“. (1877 — 79). Тогавъ отъ нѣмание работа събирахме материали за „*Миналото*“. Муховци ни разказаха отъ игла до конецъ за станалото на Еледжикъ-планина. Разказаха ни въ подробности и плана за убиванieto на Георги *Бенковски*. Искали да му отсѣкатъ главата, и да я поднесатъ на **ТЕПСИЯ** прѣдъ *Келъ Хасанъ паша*, съ цѣль да измолятъ милость за *десетъ-хилядното* население, събрано на бунтовнически лагеръ въ Еледжикъ-планина; тая **зла** мисль имъ била внушена отъ нѣкой си *Стоилъ*, бѣженецъ отъ Коприщенския лагеръ. Сжщия донесълъ на Еледжикъ и новината, че Коприщенскитѣ чорбаджии насѣквали селенитѣ да избиятъ главатаритѣ на вѣстанieto; главитѣ имъ на тепсия да поднесатъ прѣдъ *Хавузъ-паша* и да искаатъ милость за себе си, за женитѣ си, за дѣцата си и за добитъка си. Муховци не извършили убийството, защото команданта на Еледжикъ, *Теофилъ Байковъ* троснато имъ извикалъ: „бре, хора, я си помислете, кого ще убивате! . . . *Бенковски войвода* е човекъ на Россия. Ако го убиете Россия ще го иска отъ дѣцата ни и внуцитѣ ни!“ . . .

Муховци се поколебали, но при все това се опитали да го убиятъ: завзели пжтеката, по която *Бенковски* е слѣзвалъ отъ Еледжикъ на р. Тополница и съ запрѣгнати шешенета очаквали неговото появяване. „Замръзнахме на мѣстото си, когато видѣхме лицето на *Бенковски войвода!* . . . уплашихме се, па ни и дожалѣ да убиеме такъвъ *народенъ човекъ*“ — каза ни Стоянъ *Муховченина* и цалуна хлѣба въ знакъ, че казаното отъ него е истина.

На стр. 147 — 153 автора живо рисува отчаяното положение на вѣстаническия лагеръ въ *Еледжикъ*, а на стр. 157 — 161 — юнашката защита на Панагюрище. Въ разбиванieto на Панагюрище отъ войскитѣ на генералъ *Хавузъ паша* вземали участие и българетѣ отъ селата *Попинци* и *Бжта*; при това трѣбва да се